

Hamborg eller en anden nærliggende By, og Justitsministeren har denne Bemyndigelse i Lovgivningen, saa vil der ikke være nogen Justitsminister, som tør unlade at benytte sig deraf. Vi saa i Sommer, hvor pres- serende det var for den ærede Justitsminister, naaget han ikke havde en saadan Bemyndigelse; naaget han først maatte staae den gennem en foreløbig Lov, saa gjorde han det dog. Hvor kan man saa tvivle om, at naar der eksisterer en saadan Lov, naar han har Bemyndigelse, tør han ikke staa imod, men maa sætte den i Kraft? Det, man nu forlanger, er altsaa det, at vi skulle gaa et Skridt videre med de Foranstaltninger, som vi ere komne ind paa, navnlig ved Loven af 30te Marts 1885. Der har man etableret Karantæne og forskellige andre Foranstaltninger ved Søgrænsen, og nu siger man: nu skulle vi gøre det samme ved Landgrænsen, vi maa gøre Skridtet fuldt ud. Det er naturligt, saaledes som det fremhæves i Bemærkningerne og som ogsaa den første ærede Taler, det ærede 3dje Medlem fra 3dje Kreds (Rump) fremhævede, at har man Karantæne mod Søfiden, er der noget ikke alene logisk, men ogsaa praktisk rigtigt i at have den ogsaa mod Landgrænsen; spærrer man sig af mod Søfiden, medens man lader Landgrænsen være aaben, vil hele Trafikken komme over Landgrænsen. Det er rigtigt; men Spørgsmaalet er, om Udgangspunktet er rigtigt: Er hele dette Karantænevæsen, ogsaa mod Søfiden, rigtigt? Og kunne vi ikke blive overbeviste derom, kan man godt ræsonnere saaledes: Fordi vi ikke have gjort noget galt nu med Hensyn til Søfiden, behøve vi ikke at gøre det samme med Hensyn til Landfiden.

Der er imidlertid et andet Moment, som er fremhævet i Bemærkningerne, som kunde foranledige os til at træffe saadanne Foranstaltninger som Afspærring af Landgrænsen og som ogsaa kan have været et væsentligt Motiv for den ærede Minister til at foranledige den foreløbige Lov af 1ste September dette Aar. Det er Hensynet til vort andet Naboland, Sverige. I Sverige er man utvivlsomt meget stærkt inde paa Karantænetanken, tror Karantænen nødvendig, og som det fremhæves i Bemærkningerne, vi kunde i Sommer hvert Øjeblik vente, at Sverige vilde spærre af for os. Den ærede Minister fremhævede som et af Motiverne til den foreløbige Lov af 1ste September netop det, at man vilde forhindre den store Kalamitet, at Sverige spærrede navnlig Sundet af for os. Det er ganske vist et meget væsentligt Motiv, man maa jo, om jeg saa maa sige hyle, med de Ulve, man

er iblandt. Er det blevet en almindelig Mening i Nabolandene, at der skal Karantæneafspærring til, er det meget muligt, at vi maa gøre det samme. Det gaar hermed som med Protektionismen i Toldspørgsmaal. Hvis alle omliggende Lande blive smittede af protektionistiske Ideer, er det muligt, at vi maa følge med, selv om vi for vort Bedkommende skulde mene, at Frihandel er bedre (Magen: Hør!) Ja, jeg siger udtrykke- ligt, at det er muligt, jeg siger ikke, at det er nødvendigt. Altsaa den Omstændighed, at Sverige aabenbart sværmer for Karantæneforanstaltninger, indeholder vist et overmaade godt Motiv til at udstede den foreløbige Lov af 1ste September, men saa er det uægtelig beklageligt, at denne Lov af 1ste September slet ikke forhindrede Sverige fra at spærre af, og saa er det overmaade beklageligt — i Stedet for med den ærede 1ste Taler, det ærede 3dje Medlem for 3dje Kreds (Rump), at sige, at denne Lov kom i rette Tid, — at maatte sige, som enhver, der boede ved Øresund i Sommer, maa sige, at denne Lov kom een eller to Dage for sent. Den kom netop ikke i rette Tid, den kom en Postdag bag efter, og derved blev det muligt, at Sverige spærrede sig af fra os, og at vi fik hele den Ulempe for vor Handel og Trafik i Øresund, hvor der jo er en livlig Trafik. Medens jeg altsaa skal erkende, at den ærede Justitsminister vist nok har handlet rigtigt og vise- ligen ved at foranledige en saadan foreløbig Lov og den dertil sig sluttende Bekendtgørelse, altsaa ved at spærre Landgrænsen af mod Tyskland, og at et væsentligt Motiv dertil kunde være Hensynet til Sverige, for at afholde og forhindre dette, for at spærre sig af for os, beklager jeg overmaade, at det ikke lykkedes den ærede Justitsminister, men at han kom et Par Dage for sent. Enhver, der har levet i København i disse Dage i Sommer, vil huske, hvorledes Situationen var: Koleraen i Hamborg fik et kraftigt Gennembrud den 23de August, og allerede den 25de August indeholdt et københavnsk Dagblad en Artikel fra en Mand, som underkrev sig X, og som tilskyndende var en Væge, en saakaldt Mand, hvori han allerede meget indstændig opfordrede Regeringen til kraftige Forholdsregler og navnlig til at søge Lovhjemmel til det samme, som skete den 1ste September. Han bemærker ogsaa: „Allerede i Jørgaars — altsaa den 23de August — burde en provisorisk Lov have paabudt Karantæne eller Afspærring ved Landgrænsen“. Der var altsaa fra dansk Side Opfordringer, men det var jo desværre i et Oppositionsblad, det stod, og derfor har